

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 U 015089 26 U 3
Zenica, 25.05.2026. godine

Kantonalni sud u Zenici po sudiji Ahmetović Hilmi uz sudjelovanje zapisničarke Mandžuka Jasmine u upravnom sporu tužiteljice K. N. iz Z., ulica ..., zastupana po punomoćniku advokatu Vukici Marjanović – Suljić iz Zenice, protiv rješenja tuženog organa Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj FZ3/8/1-31-1-725-20/23 matični broj ... od 13.03.2026. godine, u predmetu ostvarivanja prava na srazmjernu starosnu penziju, odlučujući o tužbi od 15.04.2026. godine, donio je dana 25.05.2026. godine slijedeću

PRESUDU

TUŽBA SE ODBIJA KAO NEOSNOVANA.

Obrazloženje

Tužiteljica K. N. iz Z., zastupana po punomoćniku advokatu Vukici Marjanović – Suljić iz Zenice, podnijela je dana 15.04.2026. godine Kantonalnom sudu Zenica tužbu kojom pokreće upravni spor protiv rješenja tuženog organa Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj FZ3/8/1-31-1-725-20/23 matični broj ... od 13.03.2026. godine kojim je uvažena žalba tužiteljice od 14.10.2025. godine podnesena protiv rješenja Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar – Kantonalna administrativna služba Zenica broj 000145300669 broj UP/I-FZ7/2/1-31-1-27635-42/21 od 26.09.2025. godine, a kojim rješenjem je tužiteljici priznato pravo na srazmjernu starosnu penziju koja pada na teret BIH nosioca osiguranja počev od 05.04.2022. godine u iznosu od 375,43 KM, te da iznos penzije usklađen na dan donošenja rješenja iznosi 504,85 KM, te je osporenim rješenjem poništeno ožalbeno rješenje prvostepenog organa i predmet vraćen na ponovni postupak i odlučivanje.

U svojoj tužbi tužiteljica navodi da smatra da se ne radi o procesnom aktu nego o ponovljenom nezakonitom postupanju koje je u suprotnosti sa donesenim presudama Kantonalnog suda Zenica i obavezujućim pravnim shvatanjem koje faktički preudicira iznos te da ovakvo vraćanje na ponovni postupak predstavlja očiglednu zloupotrebu ili odugovlačenje postupka i povredu prava stranke, te da tuženi organ prekoračuje navode žalbe i ne poštuje pravilo zabrane reformatio in peius te na štetu stranke poništava pobijano rješenje i da je još nepovoljnije obavezujuće upute prvostepenom organu, te da se radi o trećem rješenju u ovom upravnom postupku protiv kojega se pokreće upravni spor, zatim tužiteljica ukazuje na rješenje prvostepenog organa od 19.05.2023. godine, te rješenje tuženog organa od 20.09.2023. godine i presudu Kantonalnog suda Zenica, i presudu Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 015089 23 U od 18.12.2023. godine, te na ponovno postupanje tuženog organa po navedenoj presudi i donošenje rješenja te ponovno donošenje rješenja prvostepenog organa od 26.03.2025. godine

kojim je tužiteljici priznato pravo na srazmjerni dio penzije počev od 01.01.2023. godine, te da je tužiteljica i na to rješenje uložila žalbu, a nakon toga tuženi organ svojim rješenjem od 19.05.2025. godine žalbu odbio kao neosnovanu, a Kantonalni sud Zenica svojom presudom broj 04 0 U 015089 25 U 2 od 05.08.2025. godine uvažava tužbu tužiteljice i poništava osporeno rješenje tuženog organa, kao i prvostepeno rješenje te predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak i u istoj presudi sud je ukazao na odredbu člana 96. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH, te je također ukazano i na stav Vrhovnog suda FBiH kao i na presudu Ustavnog suda FBiH broj 36/18 od 12.11.2019. godine.

Nadalje tužiteljica ističe da je prvostepeni organ nakon donesene presude donio novo rješenje od 26.09.2025. godine u kojem je djelimično izmijenio prethodna rješenja na način da je tužiteljici priznao pravo na srazmjernu starosnu penziju počev od 05.04.2022. godine kao dana prestanka osiguranja ostvarenog u BiH i kod inostranog nosioca osiguranja, te da se u obrazloženju rješenja ne uzima u obzir da je tužiteljica sa danom 31.12.2020. godine napunila 65 godina života što predstavlja zakonski osnov za sticanje prava na penziju, te da tužiteljica ima pravo na srazmjerni dio penzije koji je morao biti određen od 01.01.2021. godine a ne od 05.04.2022. godine, pri čemu se prvostepeni organ poziva na odredbu člana 112. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, te da je tužiteljica 09.03.2021. godine podnijela zahtjev za bosanski dio penzije jer je 01.01.2021. godine navršila 65 godina života, a nakon što je tužiteljica protiv navedenog rješenja uložila žalbu 13.03.2026. godine tuženi organ je donio rješenje kojim žalbu tužiteljice uvažava, poništava ožalbeno rješenje i predmet vraća na ponovni postupak, pri čemu tužiteljica ukazuje da je sud u ranijim presudama već ranije riješio pitanje datuma sticanja uslova za srazmjernu penziju i dao jasne pravne stavove, zbog čega tužiteljica predlaže Kantonalnom sudu Zenica da sam riješi ovu upravnu stvar u sporu pune jurisdikcije meritornim odlučivanjem da tužiteljici pripada pravo na srazmjerni dio penzije počev od 01.01.2021. godine jer je na dan 31.12.2020. godine napunila 65 godina života i da ispunjava i ostale uslove u pogledu staža osiguranja što predstavlja zakonski osnov za sticanje prava na penziju.

Dopisom broj FZ3/8/1-31-1-725-24/25 matični broj ... od 29.04.2026. godine tuženi organ je dao odgovor na tužbu u kojem navodi da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon niti lični interes tužiteljice zasnovan na zakonu, radi čega ostaje u cijelosti kod rješenja i predlaže da se tužba odbije.

Uz odgovor na tužbu tuženi organ je ovome sudu dostavio sve spise koji se odnose na ovaj predmet radi odlučivanja po tužbi od 15.04.2026. godine.

Ocjenjujući pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog organa u granicama zahtjeva iz tužbe sukladno odredbama člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, sud nalazi da je tuženi organ u postupku odlučivanja po žalbi tužiteljice od 14.10.2025. godine podnesenoj protiv rješenja prvostepenog organa od 26.09.2025. godine donio pravilno i na zakonu zasnovano rješenje kojim žalbu tužiteljice uvažava, te poništava ožalbeno rješenje prvostepenog organa i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak i odlučivanje, pri čemu je tuženi organ dao jasno obrazloženje ovakvog zaključka u pogledu podnesene žalbe, i pri svemu tome ukazao prvostepenom organu na propuste koje je počinio u postupku donošenja ožalbenog rješenja od 26.09.2025. godine, i pri tome je tuženi organ pravilno ukazao na presudu Vrhovnog suda FBiH broj 04 0 U 015484 24 Uvp od 12.12.2024. godine, pa prema stavu ovoga suda proizilazi da tuženi organ u postupku donošenja svog rješenja nije počinio nikakve bitne povrede pravila upravnog postupka niti je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava na štetu tužiteljice.

Odlučujući o tužbi od 15.04.2026. godine sud nalazi da je ista neosnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Iz stanja spisa dostavljenih ovome sudu proizilazi da je prvostepeni organ nakon donesene presude Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 015089 25 U 2 od 05.08.2025. godine donio rješenje od 26.09.2025. godine kojim je tužiteljici priznao pravo na srazmjernu starosnu penziju koja pada na teret BIH nosioca osiguranja počev od 05.04.2022. godine u iznosu od 375,43 KM mjesečno, te da iznos penzije usklađen na dan donošenja rješenja iznosi 504,85 KM.

Nezadovoljna ovakvim rješenjem tužiteljica je protiv istoga uložila žalbu dana 14.10.2025. godine zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog povrede prava na pravičan postupak te povrede prava na imovinu kao i povrede prava na nediskriminaciju sadržana u Ustavu BIH i Evropskoj konvenciji o ljudskim pravima.

U postupku odlučivanja po navedenoj žalbi tuženi organ je donio rješenje od 13.03.2026. godine kojim žalbu tužiteljice uvažava, ožalbena rješenje prvostepenog organa poništava i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak, pri čemu tuženi organ u obrazloženju svog rješenja obrazlaže iz kojih razloga žalbu smatra osnovanom, te ukazuje na utvrđeno činjenično stanje prvostepenog organa u pogledu ukupno priznatog penzijskog staža odnosno staža osiguranja u BIH kao i staža osiguranja u Republici Francuskoj, te da se prvostepeni organ poziva na izjavu žaliteljice da je radila u Republici Francuskoj do 02.11.2020. godine i da se iz dopisa nosioca osiguranje iz Republike Francuske od 04.12.2024. godine zaključuje da je tužiteljica u periodu od 01.01.2021. godine do 31.12.2022. godine bila obavezno osigurana kako samostalni radnik, te da je punomoćnik tužiteljice na usmenoj raspravi od 19.03.2025. godine imao na uvid dopis nositelja osiguranja iz Republike Francuske a posebno u dijelu navoda koji se odnose na period osiguranja tužiteljice od 01.01.2021. do 31.12.2022. godine, te da je punomoćnica tužiteljice smatrala da je prvostepeni organ trebao pribaviti podatke o njenom stažu na dan navršanja 65 godina života odnosno do 31.12.2020. godine, zatim se tuženi organ poziva na odredbe člana 83., 96. i 106. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBIH, te da je vodio računa i o odluci Ustavnog suda FBIH broj 36/18 od 12.11.2019. godine u pogledu člana 116. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBIH, uz zaključak da tužiteljici nije uskraćena mogućnost da podnese zahtjev za ostvarivanje prava na srazmjernu starosnu penziju prije prestanka osiguranja u Republici Francuskoj, ali se pravo i isplata penzije od strane ovog zavoda priznaje počev od prvog narednog dana od dana prestanka osiguranja u državi iz koje je epokrenut postupak i u tom pravcu tuženi organ ukazuje na zauzeti stav Vrhovnog suda FBIH izražen u presudi broj 04 0 U 015484 24 Uvp od 12.12.2024. godine.

U pogledu ovakvog činjeničnog stanja tuženi organ je prema ocjeni ovoga suda pravilno zaključio da je prvostepeni organ nije pravilno postupio kada je priznao pravo na srazmjerni dio i isplatu starosne penzije od 05.04.2022. godine obzirom na dokaz nosioca osiguranja u Republici Francuskoj o tome da je tužiteljica bila u obaveznom osiguranju u Republici Francuskoj u kontinuitetu u periodu od 1995. do 2022. godine, što je i sama tužiteljica potvrdila u svojoj žalbi, te da je prestanak osiguranja tužiteljice nastupio 31.12.2022. godine, što znači da tuženi organ pravilno zaključuje da prvostepeni organ činjenično stanje u ovom upravnom predmetu nije pravilno i potpuno utvrdio niti pravilno primijenio odredbe materijalnog prava, radi čega tuženi organ pravilno nalazi da je žalbu tužiteljice valjalo uvažiti, poništiti ožalbena rješenje i predmet vratiti prvostepenom organu na ponovni postupak.

Dakle, prema ocjeni ovoga suda tuženi organ je pravilno postupio kada je uvažio žalbu tužiteljice, poništio ožalbeno rješenje prvostepenog organa i predmet vratio istom organu na ponovni postupak te pravilno ukazao na nepravilno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, a posebno je ukazao na stav Vrhovnog suda FBiH izražen u presudi broj 04 0 U 015484 24 Uvp od 12.12.2024. godine kojom je potvrđena presuda Kantonalnog suda Zenica od 28.08.2024. godine u upravnom sporu tužitelja Z. A. iz Norveške, i kojom presudom je odbijena kao neosnovana tužba tužitelja, a u istoj presudi ovaj sud je upravo ukazao da se tužitelj na dan podnošenja zahtjeva za priznavanje prava na starosnu penziju odnosno na dan 01.06.2022. godine nalazio u osiguranju u Norveškoj, te da je zahtjev za priznavanje prava na starosnu penziju podnio tek nakon navršenih 67 godina života, te da je prvostepeni organ pravilno primijenio odredbu člana 96. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, dakle očigledno je da se radi o sličnoj upravnoj situaciji u kojoj se nalazi i sama tužiteljica.

Zbog svega naprijed navedenog sud nalazi da je ovakvo rješenje tuženog organa pravilno i na zakonu zasnovano, te da će prvostepeni organ postupajući po navedenom rješenju tuženog organa u ponovnom postupku odlučivati o pravu tužiteljice na srazmjerni dio starosne penzije i da će voditi računa o uputama iz ovog rješenja, a prvenstveno će voditi računa o stavu Vrhovnog suda FBiH izraženoj u presudi broj 04 0 U 015484 24 Uvp od 12.12.2024. godine, te da tuženi organ donošenjem ovakvog rješenja nije počinio nikakve povrede pravila upravnog postupka, niti je došlo do nepravilne primjene materijalnog prava na štetu tužiteljica.

Odlučujući o tužbi od 15.04.2026. godine sud nalazi da je ista u cijelosti neosnovana.

Naime, iz navoda podnesene tužbe vidljivo je da se tužiteljica u istoj poziva na ranije donesena rješenja prvostepenog organa i na rješenja tuženog organa te na presude Kantonalnog suda Zenica od 18.12.2023. godine i 05.08.2025. godine, te da smatra da je pravo na srazmjerni dio starosne penzije tužiteljici trebalo priznati od 01.01.2021. godine a ne kako je to odlučeno ožalbenim rješenjem da se pravo priznaje od 05.04.2022. godine, koji zaključak tužiteljice je nepravilan i ne odgovara utvrđenom činjeničnom stanju niti je saglasan stavu Vrhovnog suda FBiH izražen u presudi broj 04 0 U 015484 24 Uvp od 12.12.2024. godine.

U svojim presudama od 18.12.2023. godine i 05.08.2025. godine sud je između ostalog ukazivao i na izvod iz zapisnika sa sastanak stručnog aktiv Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje od 17.10.2018. godine kao i na presudu Ustavnog suda FBiH broj U 36/18 od 12.11.2019. godine, međutim, iz presude Vrhovnog suda FBiH od 12.12.2024. godine, kao i iz presude Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 015484 24 U od 28.08.2024. godine jasno proizilazi da uopšte niti Kantonalni sud Zenica a posebno Vrhovni sud FBiH nije dao bilo kakav značaj navedenom izvodu iz zapisnika sa sastanka stručnog aktiva tuženog organa, nego su i prvostepeni sud a i Vrhovni sud u svojim presudama ukazuje na odredbe člana 83., 96. i 106. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, te da je tuženi organ upravo vodio računa o navedenom stavu iz kojega jasno i nedvosmisleno proizilazi da se u pogledu prestanka osiguranja ne prave razlike između inostranog poslodavca i poslodavca u BiH odnosno da nije propisano da se prestanak osiguranja odnosi samo na osiguranje u BiH kako to tretira zaključak stručnog aktiva Federalnog zavoda PIO/MIO od 17.10.2018. godine, dakle dijametralno suprotno takvom zaključku zauzet je stav Vrhovnog suda u navedenoj presudi, i upravo iz tih razloga tuženi organ je pravilno postupio kada je prvostepenom organu ukazao na nepravilno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primjenu materijalnog prava te da je potrebno voditi računa da je prestanak osiguranja tužiteljice u Republici Francuskoj nastupio dana 31.12.2022. godine o čemu postoji materijalni dokaz u spisu sa kojim je upoznata punomoćnica tužiteljice i o kojoj činjenici je prvostepeni organ dužan voditi računa u ponovljenom postupku.

Zbog svega naprijed navedenog sud nalazi neosnovanim navode tužiteljice iz njene tužbe o tome da se ne radi o procesnom aktu nego o ponovljenom nezakonitom postupanju upravnih organa, i da to nije obično vraćanje na ponovni postupak i ignoriranje obavezujućeg pravnog shvatanja suda, jer je tuženi organ pravilno poštujući stav Vrhovnog suda FBiH pravilno zaključio da je tužiteljici u ponovnom postupku potrebno utvrditi pravo na srazmjerni dio starosne penzije shodno datumu prestanka osiguranja u Republici Francuskoj sa danom 31.12.2022. godine, a o čemu će prvostepeni organ naknadno odlučiti u ponovljenom postupku.

U pogledu ostalih navoda tužiteljice iz njene tužbe sud nalazi da isti nisu od značaja za rješavanje ove upravne stvari radi čega temeljem člana 55. Zakona o upravnim sporovima u vezi sa članom 231. Zakona o parničnom postupku sud nije posebno obrazlagao.

Zapisničarka

Mandžuka Jasmina

Sudija

Ahmetović Hilmo

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.